

Вечір під Святого Андрія

Леся Храплива-Щур

Хоч зірвалась хуртовина, новачок вона не спинить. Просить Галя рій до себе, тож спішать усі, як треба. Білий сніг дорогу стелить, новачки біжать веселі. Що буде — не час питати, хоч цікаві дуже знати!

Віє-віє сніговія. Завтра-завтра день Андрія. Вітер в комині гуде. Небувале щось іде!

Галя легко і потрошки розгріває глечик з воском. Ще з водою миску ставить... Ой, цікаво як, цікаво!

Ще той віск не розтопився, як закликала Оріся:

— З воску будем ворожити! Знаю я, як це робити!

А Галинка: — Ти вгадала! Я до себе вас зібрала, бо такі вже в нас звичаї: віск дівчата виливають. Під Андрія, в нічку темну, силу має віск таємну! Тисячі вже років тому ворожили так в нас дома! Тож і ми, в чужому краю, не покинемо звичаю.

Роева "Волошок" Натя стала перша виливати. Вже розплився віск гладенько, в Наті б'ється так серденько. Вже той віск і ціпеніє, добра доля Наті спіє.

З того воску, бачить Натя, тінь відбилась: ніби хата, соняшники біля плота і відчинені ворота. Все чистеньке, аж сіяє, Бровко з буди виглядає ..

Аж заплескали "Волошки": — Щастя матимеш не трошки! Ти повернешся у хату, і щасливу, і багату!

Відважніше наближалась після Наті — писар, Ляля. Пінився їй віск, крутився, аж застиг — і ось відбився: ніби голови...

— Це ж коні, мчаться по степу вороні! Козаки — хіба не бачиш? Ось в страху татарин скаче!

— А де ж інші?

— Десь пропали!

— Налякались — повтікали!

Та "Волошки" добре знали, чом таке попалося Лялі: як часу хвилинку має, то про козаків читає!

Так одна всі за одною похилялись над водою. Кожній з воску там на стінах відбивались дивні тіні.

Коли ж всі поворожили, каже Христя:

— А якби ми вилили роеві долю, поки підемо додому!

Виливала віск Оленка, що в рої у них маленька. Та ніхто не вмів вгадати, аж прийшла в кімнату мати. Глянула — і вмить пізнала: Крим, Карпати показала, бистрі річки, доли, гори, Київ, Львів і Чорне море. Та сказала ще до того:

— Дивуватись тут нічого! Кожна це новачка знає: Україна вас чекає! України слава й воля, це найкраща ваша доля!

Всі заслухались в кімнаті. Тільки вітер десь завзято попід вікна снігом віяв. Бо ж була це ніч Андрія!